

Wrocław, dnia 20.05. 2025 r.

prof. emeritus dr hab. Jan Maciejewski
Uniwersytet Wrocławski

Recenzja rozprawy doktorskiej
mgr. inż. Wacława Dobrowolskiego
„Analiza więzi społecznych żołnierzy uczestniczących w pokojowej misji wojskowej w
zróżnicowanym środowisku społeczno-kulturowym Afganistanu na przykładzie 21.
Brygady Strzelców Podhalańskich”,
napisanej pod kierunkiem naukowym dr hab. Eugeniusza Moczuka, prof. Politechniki
Rzeszowskiej oraz promotora pomocniczego gen. bryg. dr. Dariusza Czekaja

Oświadczenie Recenzent oświadcza, że nie pozostaje w żadnym konflikcie interesów w odniesieniu do przedmiotowej rozprawy doktorskiej, a podejmowana w niej problematyka wpisuje się w kluczowe obszary jego zainteresowań naukowych, obejmujące socjologię wojska, socjologię bezpieczeństwa oraz socjologię grup dyspozycyjnych. Tematyka pracy jest zgodna z aktualnymi nurtami badań nad instytucjonalnymi uwarunkowaniami działań zbrojnych i ich społecznymi konsekwencjami.

Rozprawa doktorska mgr. inż. Wacława Dobrowolskiego stanowi pogłębioną analizę socjologiczną uczestnictwa żołnierzy Wojska Polskiego w misjach pokojowych realizowanych poza granicami kraju, ze szczególnym uwzględnieniem złożoności kontaktów społeczno-kulturowych oraz przemian tożsamościowych żołnierzy. Przedmiot badań został osadzony w empirycznym studium żołnierzy 21. Brygady Strzelców Podhalańskich uczestniczących w misji w Afganistanie, obejmując cały cykl ich zaangażowania: od przygotowań przedmisyjnych, poprzez funkcjonowanie w warunkach operacyjnych, aż po fazę readaptacji po powrocie.

Autor trafnie identyfikuje znaczenie badanych zjawisk dla rozwoju wiedzy socjologicznej, wskazując, że procesy formowania więzi społecznych w kontekście służby wojskowej w obcym środowisku kulturowym mogą ujawniać mechanizmy społecznej integracji, napięcia normatywne oraz strategie adaptacyjne charakterystyczne dla instytucji o wysokim stopniu dyspozycyjności. Analiza wpisuje się w aktualny kontekst międzynarodowy, obejmujący zarówno wzrost zagrożeń asymetrycznych i terroryzmu, jak i zmiany w konfiguracji bezpieczeństwa globalnego, w tym konsekwencje wojny w Ukrainie.

Obszar badawczy został sformułowany w sposób przemyślany i osadzony w debacie naukowej dotyczącej funkcji instytucji zbrojnych w strukturze systemu bezpieczeństwa, jak również społecznych kosztów i efektów uczestnictwa w operacjach wojskowych państwa. Autor wykazuje się bardzo dobrą znajomością literatury przedmiotu oraz umiejętnością krytycznej konceptualizacji problematyki badawczej, co pozwoliło na oryginalne i socjologicznie ugruntowane ujęcie zagadnienia.

Ocena ogólna i znaczenie tematu. W rozprawie podjęto istotny i aktualny problem badawczy związany z analizą więzi społecznych kształtujących się w środowisku wojskowym w warunkach misji pokojowej, osadzonej w obcym kulturowo i społecznie kontekście. Autor umiejętnie łączy refleksję teoretyczną z analizą empiryczną, nadając pracy charakter socjologicznego studium zorientowanego na zrozumienie mechanizmów integracji, adaptacji i redefinicji ról społecznych w warunkach stresogennych i interakcyjnie złożonych. Szczególna wartość pracy tkwi w jej umiejscowieniu w dyskursie nad współczesną tożsamością żołnierską, przekształcaną przez doświadczenia zagranicznych misji wojskowych.

Analiza prowadzona przez autora znajduje swoje uzasadnienie w świetle rozwijającej się socjologii bezpieczeństwa, socjologii grup dyspozycyjnych oraz socjologii wojska. Podejście to uzupełnia dotychczasowe, głównie politologiczne i strategiczne ujęcia misji pokojowych, oferując pogłębioną perspektywę interakcyjną i strukturalną. Propozycja wydzielenia nowego pola badawczego – socjologii pokojowych misji wojskowych – wydaje się uzasadniona empirycznie i poznawczo. Autor wskazuje na zróżnicowane, często sprzeczne, czynniki społeczne i kulturowe wpływające na sposób funkcjonowania żołnierzy poza granicami kraju, akcentując przy tym znaczenie refleksyjności i praktykowania solidarności grupowej.

Wybrany temat jest nie tylko oryginalny, ale także ma duży potencjał aplikacyjny – zarówno dla dalszego rozwoju badań socjologicznych, jak i praktyk przygotowania żołnierzy do służby w środowiskach odmiennych kulturowo. Praca wzbogaca debatę na temat roli „współczesnego” żołnierza jako podmiotu działającego w interakcyjnym polu napięć między kulturą organizacyjną wojska, oczekiwaniami społecznymi a realiami codziennego funkcjonowania w warunkach misji międzynarodowych.

Ocena struktury rozprawy. Przedłożona do recenzji rozprawa doktorska jest obszernym opracowaniem o objętości 523 stron, zawierającym 56 tabel, 54 wykresy i 3

rysunki, co świadczy o znacznej skali przeprowadzonych badań i bogactwie materiału empirycznego. Bibliografia obejmuje imponującą liczbę 403 pozycji zwięzłego piśmiennictwa, 57 publikacji internetowych oraz 22 akty prawne, co dowodzi szerokiego rozeznania autora w literaturze przedmiotu oraz umiejętności korzystania z różnorodnych źródeł wiedzy.

Struktura pracy została przejrzyście zaplanowana i odpowiada akademickim standardom konstrukcji dysertacji: rozprawa składa się z sześciu rozdziałów, poprzedzonych wstępem oraz wprowadzeniem do struktury pracy, a zakończonych podsumowaniem badań, wnioskami końcowymi oraz aneksami. Taki układ ułatwia odbiór treści i pozwala na logiczne śledzenie toku argumentacji. We wstępie autor klarownie przedstawia cel pracy, uzasadnia wybór tematu oraz prezentuje streszczenie zawartości poszczególnych rozdziałów. Całość wykazuje spójność strukturalną i koncepcyjną, a sposób przedstawienia treści jest poprawny pod względem merytorycznym.

Celem dysertacji jest próba ustalenia, w jakim zakresie udział żołnierzy 21. Brygady Strzelców Podhalańskich w misji pokojowej w Afganistanie wpływał na formowanie i przekształcanie więzi społecznych – zarówno tych istniejących przed misją, jak i nowych, kształtowanych w warunkach kulturowo i społecznie obcych oraz geograficznie ekstremalnych. Tak sformułowany cel lokuje pracę w obszarze badań nad społecznymi konsekwencjami służby wojskowej w warunkach odmiennych kulturowo, a zarazem wpisuje się w problematykę przemian tożsamościowych, adaptacyjnych i normatywnych zachodzących w ramach struktur o wysokim stopniu dyspozycyjności.

Dużą zaletą rozprawy jest jej klasyczny trójdzielny układ – część teoretyczna, metodologiczna i empiryczna – który nadaje projektowi przejrzystość i wewnętrzną logikę. Szczególną wartość ma część empiryczna, w której autor przedstawia wyniki własnych badań terenowych, prowadzonych z wykorzystaniem metod zarówno ilościowych, jak i jakościowych, w tym wywiadów pogłębionych, obserwacji niestandardyzowanej oraz analizy dokumentów.

W części teoretycznej (rozdział I) autor osadza wojsko w kontekście socjologii wojska, socjologii wojny oraz teorii grup dyspozycyjnych. Szczególnie cenne jest zastosowanie pojęć „instytucji totalnej” Ervinga Goffmana oraz teorii dewiacji Roberta Mertona, które umożliwiają pogłębioną analizę życia społecznego w przestrzeni zamkniętej, jaką jest „baza wojskowa”. Propozycja ukonstytuowania socjologii pokojowych misji wojskowych jako odrębnego nurtu analitycznego zasługuje na uznanie jako koncepcja oryginalna i osadzona w realiach współczesnych konfliktów asymetrycznych.

Pewnym ograniczeniem tej części jest nadmierna rozbudowa wątków teoretycznych oraz brak wyraźnej selekcji spośród licznie przywoływanych koncepcji, co rozprasza narrację. Zalecana byłaby większa krytyczność w ocenie teorii źródłowych oraz pilna redukcja powtórzeń.

W rozdziale drugim autor rzetelnie przedstawia kontekst społeczno-kulturowy Afganistanu, uwzględniając uwarunkowania historyczne, etniczne, religijne i ekonomiczne. Szczególnie interesujące jest odniesienie się do dorobku Ruth Benedict w zakresie antropologii kulturowej, które wprowadza dodatkową „głębłą analityczną” do socjologicznej refleksji nad odmiennością kulturową jako czynnikiem strukturyzującym doświadczenie misji. Autor trafnie wskazuje na obecność lokalnych struktur władzy i norm społecznych, które w interakcji z żołnierzami NATO generowały konkretne układy relacyjne i napięcia aksjonormatywne. Pomimo wysokiego poziomu szczegółowości, część ta mogłaby zyskać na większej koncentracji przy wywodzie analitycznym oraz uwypukleniu socjologicznego znaczenia przedstawionych faktów przy formułowaniu autorskich wniosków z przedstawionej analizy.

Z kolei, w rozdziale trzecim zawarto przejrzysty opis założeń metodologicznych, w tym sformułowania problemów badawczych, hipotez, zmiennych i wskaźników oraz doboru technik i narzędzi badawczych. Zastosowane podejście łączy diagnozę socjologiczną z analizą eksploracyjną. Godne uwagi jest uwzględnienie ograniczeń instytucjonalnych (brak zgody MON na badanie pewnych wrażliwych obszarów), co świadczy o świadomości metodologicznej badacza.

Następnie w rozdziałach empirycznych (IV–VI) przedstawiono analizę motywacji do udziału w misji, kształtowania więzi społecznych w bazach wojskowych oraz społecznego odbioru i satysfakcji z uczestnictwa w misji. Badania prowadzone były na zróżnicowanej próbie żołnierzy 21. Brygady, obejmującej różne lokalizacje garnizonowe. Wyniki zaprezentowano za pomocą tabel i wykresów, z zachowaniem przejrzystości i poprawności technicznej. Część empiryczna wyraźnie ilustruje wpływ ekstremalnych warunków geograficznych i kulturowych na percepcję, relacje i adaptację społeczną uczestników misji.

Zamieszczone w zakończeniu wnioski są spójne z problematyką i przebiegiem badań. Potwierdzona została hipoteza główna mówiąca, iż uczestnictwo w misji pokojowej wpływa na wzmocnienie relacji interpersonalnych, rozszerzenie perspektywy kulturowej oraz wzrost poczucia statusu społecznego żołnierzy. Analiza porównawcza pomiędzy Japonią a Afganistanem stanowi interesujący kontekstualny kontrapunkt dla oceny skuteczności interwencji międzynarodowych.

Ocena formalnej strony rozprawy (poprawność redakcyjno-językowa, opanowanie techniki pisanie pracy, sporządzania przypisów, tabel, bibliografii)

W ocenie formalnej recenzowanej rozprawy doktorskiej potwierdzam, że autor w wysokim stopniu opanował warsztat redakcyjny i techniczny wymagany w pracach naukowych. Tekst zasadniczy został przygotowany w sposób uporządkowany, klarowny i zgodny z normami edytorskimi obowiązującymi w środowisku akademickim. Kompozycja pracy cechuje się przejrzystością, logiczną organizacją materiału oraz konsekwencją w zakresie zapisu terminologicznego.

Jednocześnie należy odnotować pewne uchybienia językowe i redakcyjne. Na przykład w podsumowaniu jednego z rozdziałów (s. 227) zamiast poprawnego sformułowania „czynniki społeczno-kulturowe” pojawia się termin „czynniki społeczno-kulturalne”, który w tym kontekście jest nieadekwatny, jako że odnosi się do aspektów kultury w węższym, estetyczno-artystycznym ujęciu, a nie do pełnego spektrum elementów struktury kulturowej. Inna nieścisłość została odnotowana na s. 61, gdzie błędnie zapisano „Koncepcie wojny asymetrycznej” zamiast „Koncepcje wojny asymetrycznej”. Choć błędy te mają charakter marginalny, warto je skorygować w kontekście przygotowania pracy do druku.

Z punktu widzenia konstrukcji akademickiej, dysertacja zachowuje standardowy i funkcjonalny układ – obejmując część teoretyczną, metodologiczną i empiryczną – co znacząco ułatwia jej odbiór, szczególnie w środowisku naukowym zaznajomionym z tematyką socjologii wojska oraz badań nad instytucjami bezpieczeństwa. Należy jednak wskazać, że nadmiar „nieprzefiltrowanych” koncepcji teoretycznych, nierzadko przywoływanych bez hierarchizacji czy uzasadnienia ich przydatności badawczej, powoduje „przeciążenie” tekstu oraz może zaciemniać główną linię argumentacyjną. Brakuje w kilku miejscach precyzyjnych wskazówek, które z omawianych teorii stanowią ramę interpretacyjną dla badania, co skutkuje wrażeniem teoretycznego rozproszenia.

Treści przedstawione w pracy cechuje spójność koncepcyjna, jednak potencjał praktyczny wyników badań oraz ich znaczenie aplikacyjne dla rozwoju dyscypliny socjologii nie zawsze zostały w pełni wyeksponowane. Pewne partie tekstu pozostają na poziomie deskryptywnym, podczas gdy oczekiwane byłoby ich pogłębienie interpretacyjne, pozwalające na lepsze osadzenie wyników w szerszym kontekście teoretycznym i empirycznym.

Tabele, wykresy i schematy zaprezentowano w sposób przejrzysty, estetyczny i zgodny z zasadami prezentacji danych naukowych. Ich opisy są poprawne i zrozumiałe, a wizualizacje danych wspierają zrozumienie przedstawionych treści. Przypisy źródłowe zostały sporządzone zgodnie z przyjętymi normami cytowania, zarówno w odniesieniu do źródeł polskich, jak i

zagranicznych. Ich liczba oraz staranność opracowania potwierdzają rzetelność warsztatu naukowego autora.

Bibliografia jest rozbudowana (moim zdaniem nadmiernie), ale zróżnicowana tematycznie i obejmuje zarówno klasyczne pozycje teoretyczne, jak i współczesne opracowania odnoszące się do problematyki misji wojskowych, socjologii instytucji, teorii więzi społecznych oraz opisu struktur wojskowych. Źródła zostały uporządkowane logicznie i opatrzone poprawnymi danymi bibliograficznymi, co świadczy o wysokim poziomie staranności edytorskiej w przygotowanie formalne dysertacji.

Ocena znajomości metod i technik badawczych przyjętych i zastosowanych w rozprawie

Autor dysertacji wykazał się solidną znajomością metodologii badań społecznych, umiejętnie łącząc podejścia ilościowe i jakościowe w sposób adekwatny do złożonej problematyki badawczej. Praca uwzględnia metodę „Scoping Review”, polegającą na systematycznym i szerokim przeglądzie literatury przedmiotu. Jej zastosowanie w kontekście pokojowych misji wojskowych pozwoliło autorowi uchwycić wielowymiarowość i dynamikę badanego zjawiska oraz wyłonić luki badawcze, które uzasadniają podjęcie dalszych analiz empirycznych.

W części ilościowej zastosowano sondaż diagnostyczny przeprowadzony przy pomocy kwestionariusza ankiety, co pozwoliło na zebranie danych o charakterze przekrojowym i porównawczym. W części jakościowej autor zastosował metodę obserwacji niestandardyzowanej, a także przeprowadził indywidualne wywiady skategoryzowane z żołnierzami oraz ekspertami, co umożliwiło pogłębienie rozumienia doświadczeń jednostkowych oraz uwarunkowań społeczno-kulturowych wpływających na kształtowanie więzi i tożsamości wojskowej.

Zastosowany zestaw metod badawczych odpowiada standardom badań socjologicznych i został dobrany w sposób przemyślany, zgodnie z zasadą triangulacji metodologicznej. Pozwoliło to nie tylko na zwiększenie trafności i rzetelności uzyskanych danych, ale także na wieloaspektowe ujęcie problematyki badawczej. Istotnym walorem jest umiejętne zintegrowanie wyników badań ilościowych z jakościowymi danymi pozyskanymi w toku analiz indywidualnych narracji żołnierzy, co sprzyja rekonstrukcji procesów społecznych zachodzących w warunkach ekstremalnych.

Z metodologicznego punktu widzenia, dysertacja spełnia kryteria kompletności naukowej, od klarownie sformułowanego problemu badawczego, przez logiczną

konstrukcję hipotez i dobór zmiennych, aż po staranne opracowanie wskaźników i narzędzi badawczych. Autor zachował adekwatność procedur badawczych do złożoności zjawiska, unikając uproszczeń i powierzchownych interpretacji.

Zastosowanie metod jakościowych pozwoliło na wydobywanie „sensów” ukrytych, kontekstowych i niedostępnych w badaniach ilościowych, co jest szczególnie istotne przy analizie zjawisk społecznych w warunkach misji wojskowej realizowanej w zróżnicowanym środowisku kulturowym. Metodologiczna rzetelność pracy zasługuje na pełne uznanie i stanowi jej istotny atut poznawczy i aplikacyjny.

Ocena merytoryczna

Z punktu widzenia merytorycznego rozprawa doktorska Wacława Dobrowolskiego stanowi istotny i oryginalny wkład w rozwój nauk socjologicznych, ze szczególnym uwzględnieniem subdyscyplin takich jak socjologia wojska, socjologia bezpieczeństwa oraz socjologia grup dyspozycyjnych. Przedmiot badań – więzi społeczne żołnierzy pełniących służbę w warunkach misji pokojowej w Afganistanie – został ujęty z wieloaspektowej perspektywy, łączącej refleksję teoretyczną z analizą empiryczną, osadzoną w realiach instytucji militarnych i międzynarodowego kontekstu kulturowego.

Autor przeprowadził pogłębioną i przekrojową analizę problemu adaptacji, funkcjonowania i kształtowania się relacji interpersonalnych w warunkach misji, podejmując próbę konceptualizacji zjawisk społecznych towarzyszących służbie wojskowej w środowisku obcym kulturowo i geopolitycznie. Praca ta wpisuje się nie tylko w nurt socjologii ogólnej, ale stanowi także wartościowy głos w ramach dynamicznie rozwijającego się pola socjologii bezpieczeństwa – oferując konkretne wnioski o znaczeniu aplikacyjnym dla instytucji odpowiedzialnych za przygotowanie i realizację misji zagranicznych.

Szczególnego uznania wymaga holistyczna wykładnia analityczna zaprezentowana przez autora, która integruje poziomy mikro-, mezzo- i makrostrukturalny analizy życia społecznego w kontekście zadań realizowanych przez grupy dyspozycyjne. Ujęcie to pozwala uchwycić złożoność przemian zachodzących w strukturach więzi społecznych, normach, rolach i oczekiwaniach wobec żołnierzy pełniących służbę poza granicami państwa.

Na uwagę zasługuje również propozycja autora dotycząca wyodrębnienia nowej subdyscypliny – socjologii pokojowych misji wojskowych – która obejmowałaby badania nad społeczno-kulturowymi i instytucjonalnymi uwarunkowaniami funkcjonowania żołnierzy w warunkach operacji międzynarodowych. Inicjatywa ta ma istotne znaczenie nie tylko dla rozwoju

socjologii jako dyscypliny, ale także dla poszerzenia refleksji nad rolą państwa, wojska oraz międzynarodowych struktur bezpieczeństwa w globalnym układzie relacji społecznych.

W recenzowanej rozprawie widać również świadome i krytyczne podejście do tradycji socjologicznej, autor umiejętnie łączy klasyczne koncepcje z nowymi nurtami analizy społecznej. Dobór literatury świadczy o bardzo dobrej orientacji w dorobku polskiej i zagranicznej socjologii, a także o zdolności do twórczej syntezy i aplikacji wiedzy teoretycznej w konkretnym kontekście badawczym.

Dysertacja posiada również walor praktyczny, odnosi się do realnych problemów społecznych, takich jak stres pobojowy, przemiany tożsamości zawodowej, procesy integracji i marginalizacji w grupach wojskowych czy wpływ czynników kulturowych na relacje międzyludzkie. Wszystko to czyni ją istotną nie tylko dla nauki, ale również dla polityki publicznej i praktyki instytucji wojskowych.

Na podkreślenie zasługuje także znaczny wysiłek dydaktyczny Promotora, prof. dr. hab. Eugeniusza Moczuka oraz promotora pomocniczego, gen. bryg. dr. Dariusza Czekaja, których wkład w kształtowanie projektu badawczego oraz nadzór nad jego realizacją przyczynił się do wysokiego poziomu rozprawy.

W trybie recenzji formułuję następujące pytania, prosząc autora o ich rozwinięcie podczas publicznej obrony:

1. Proszę przedstawić postulowane przez Pana pola badawcze i przedmiot nowej subdyscypliny – socjologii pokojowych misji wojskowych – oraz wskazać, jakie wyzwania teoretyczne i praktyczne mogą się z tym wiązać.
2. Jakie elementy strukturalne i funkcjonalne ról grup dyspozycyjnych uważa Pan za główne w kontekście ich udziału w misjach pokojowych?
3. Jakie formy dysfunkcji i zagrożeń psychospołecznych dostrzega Pan w funkcjonowaniu żołnierzy w warunkach izolacji przestrzennej, intensywnego stresu oraz kontaktów międzykulturowych w bazach wojskowych za granicą?

Podsumowanie i konkluzje

Rozprawa doktorska mgr. inż. Wacława Dobrowolskiego spełnia wszystkie wymagania określone w ustawie z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce. Zarówno pod względem formalnym, jak i merytorycznym, praca reprezentuje wysoki poziom naukowy i stanowi przykład dojrzałego opracowania badawczego w zakresie socjologii. Praca ujawnia nie tylko rozległą wiedzę teoretyczną autora w

obszarze nauk społecznych, ale przede wszystkim jego zdolność do samodzielnego prowadzenia badań empirycznych oraz formułowania wniosków o dużej wartości poznawczej i aplikacyjnej.

Dysertacja wnosi do dorobku nauk socjologicznych nowe spojrzenie na relacje społeczne w warunkach specyficznych, w obrębie grup dyspozycyjnych funkcjonujących w środowiskach międzykulturowych i konfliktowych. Autor konsekwentnie prowadzi analizę w oparciu o solidne podstawy teoretyczne, sięgając po klasyczne i współczesne ujęcia z zakresu socjologii wojska, bezpieczeństwa oraz socjologii grup dyspozycyjnych.

Na szczególne podkreślenie zasługuje autorska koncepcja socjologii pokojowych misji wojskowych, która jako propozycja subdyscypliny, posiada duży potencjał rozwojowy zarówno w obszarze badań akademickich, jak i dla celów projektowania polityk obronnych oraz systemów wsparcia dla żołnierzy pełniących służbę w warunkach międzynarodowych.

Na uznanie zasługuje także sposób konstrukcji pracy, uporządkowany, klarowny i logiczny, który sprzyja efektywnej prezentacji treści i umożliwia czytelnikowi śledzenie argumentacji autora na wszystkich etapach analizy. Praca cechuje się dużą spójnością wewnętrzną i konsekwencją, a jej struktura wspiera nie tylko logiczne przedstawienie problemu badawczego, ale również jego rozstrzygnięcie w świetle zgromadzonych danych.

Autor dysertacji wykazał się wysokimi kompetencjami w zakresie operacjonalizacji zmiennych, konstrukcji narzędzi badawczych, interpretacji wyników oraz formułowania wniosków odnoszących się do zarówno kontekstu misji w Afganistanie, jak i szerszych zjawisk społecznych towarzyszących funkcjonowaniu instytucji wojskowych. Umiejętność integrowania perspektywy mikrospołecznej (indywidualne doświadczenia żołnierzy) z makrospołeczną (rola wojska w systemie bezpieczeństwa międzynarodowego) dowodzi dużej dojrzałości teoretycznej i metodologicznej autora.

Mając na względzie powyższe ustalenia, stwierdzam, że rozprawa doktorska mgr. inż. Wacława Dobrowolskiego stanowi oryginalne osiągnięcie naukowe, posiadające znaczący potencjał poznawczy, aplikacyjny i koncepcyjny. Recenzowana praca spełnia kryteria przewidziane dla rozprawy doktorskiej i zasługuje na włączenie do obiegu akademickiego oraz instytucjonalnego obszaru wiedzy w dyscyplinie nauki socjologiczne.

Wnioskuje o dopuszczenie mgr. inż. Wacława Dobrowolskiego do dalszych etapów postępowania o nadanie stopnia doktora w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki socjologiczne.

